

Bijbelstudie Centrum seminar, verdeeld in delen met als onderwerp:
De heerlijkheid van de Naam van Jezus
de Naam die boven alle naam is in de hemelen, op de aarde en onder de aarde.
(deel 19-22)

Geachte lezer,

Het verheugd ons, u dit seminar te mogen aanbieden. Het is onze hartenwens, dat u door dit seminar wordt gezegend. Wanneer de Zoon Gods, Jezus, zegt: **“Ik ben de deur; als iemand door Mij binnenkomt, zal hij behouden worden”**. (Joh. 10:9), dan kunnen wij vandaag met grote stelligheid zeggen: Wij staan voor het sluiten van de deur, want de wederkomst van Jezus staat te gebeuren en daarmee loopt de genadetijd af. Daarom hebben wij van Godswegen de opdracht, u deze Bijbelse boodschap door te geven. Probeert u alstublieft, om het zonder vooringenomenheid te lezen.

Vragen, die er bij het lezen van dit seminar zouden kunnen rijzen, willen wij, voor zover dit mogelijk is, beantwoorden. Wilt u over de inhoud van dit seminar of over het Woord van God in het algemeen praten, dan is daar ook een mogelijkheid voor.

Verder hopen wij van ganser harte, dat, alvorens u dit seminar gaat lezen, u Jezus vraagt om geopende oren en vooral om een geopend hart. Opdat de Heilige Geest zelve u inzicht zal geven en u zal doordringen van de boodschap, die Jezus in dit seminar tot u zegt. Jezus wil openbaren, hetgeen Hij tot redding van de mensen gesteld heeft. Alleen met het verstand en met rede is dit seminar niet te verstaan. Vertrouw aan Jezus uw inzicht toe en u zult van licht tot licht gaan en steeds meer vinden tot troost en sterkte.

Met hartelijke Zegenwensen
namens het Bijbelstudie Centrum
Rob Schutte

2 Petrus 1:19

alléén de Bijbel laten spreken
het Woord van God geheel en het Woord van God alleen

2 Tim. 4:2-4 **“verkondig het woord, dring erop aan, gelegen of ongelegen, wederleg, bestraf en bemoedig met alle lankmoedigheid en onderrichting. Want er komt een tijd, dat (de mensen) de gezonde leer niet (meer) zullen verdragen, maar omdat hun gehoor verwend is, naar hun eigen begeerte zich (tal van) leraars zullen bijeenhalen, dat zij hun oor van de waarheid zullen afkeren en zich naar de verdichtsels keren”**.

Bijbelstudie Centrum seminar, verdeeld in delen met als onderwerp:
De heerlijkheid van de Naam van Jezus
de Naam die boven alle naam is in de hemelen, op de aarde en onder de aarde.
(deel 19-22)

e. Het toespreken in de betekenis van vertroosten.

Het wordt ook vertaald met vertroosten, want als Jezus ons toespreekt, dan wil Hij ons ook vertroostend toespreken. En wie kan uiteindelijk alleen maar vertroosten? Menselijke troost is altijd leeg en hol, al bedoelen wij het nog zo goed, menselijke vertroosting heeft maar weinig zin.

Maar als God, als Jezus ons vertroostend toe gaat spreken, dan is dat heerlijk. Dat hebben wij toch allen wel eens ervaren, dat Hij ons toespreekt en dan was je volkomen vertroost! Zo wordt het bijvoorbeeld vertaald in **2 Cor. 1:3-4** ***“Geloofd zij de God en Vader van onze Here Jezus Christus, de Vader der barmhertigheden en de God aller vertroosting, die ons troost in al onze druk, zodat wij hen, die in allerlei druk zijn, troosten kunnen met de troost, waarmede wijzelf door God vertroost worden”.***

Ja, dáár hebben wij nu de ***“parakleisis”***. Dit toespreken houdt alles in: bemoedigen, aanmoedigen, goede woorden spreken, als een vader vermanen, vertroosten! Zo wordt het ook vertaald in **1 Tess. 4**, dat bekende gedeelte van de wederkomt van de Heer. In **vers 18** heeft de Nieuwe Vertaling staan: ***“Vermaant elkander dus met deze woorden”***. Beide vertalingen zijn goed, want de ***“parakleisis”*** houdt dit alles in.

Het toespreken van Jezus is: vermanen, vertroosten, bemoedigen, aanmoedigen, enz. Is dat niet wonderbaar? Zoudt u die gave niet willen hebben? O, dat Gods kinderen zich daarnaar gingen uitstrekken. Dat zou een geweldige opbouw worden voor de Gemeente. Daar hebben we heel wat meer aan, dan alle tongentaal bij elkaar.

Ik zeg niets tegen tongentaal, dank God er voor! Ik mag zelf deze gave ook bezitten, maar u zult het van mij nooit in het openbaar horen. Het is hoofdzakelijk een gave voor de binnenkamer in het gebed. In de binnenkamer moet ik zelf door de Heer gesticht worden en is het “het geheimenis met de Heer”. Maar in de dienst zal ik andere moeten stichten en moet de Heer door mij, in verstaanbare taal kunnen spreken tot opbouw van allen.

“Vermaant elkander dus met deze woorden”. Ziet u, dat er staat ***“elkander”***. De Heer wil ons allen gebruiken voor deze taak. In de dienst van de Heer moet je met zielzorg werk natuurlijk dikwijls broeders en zusters vermanen, vertroosten, bemoedigen. Maar ik heb het ook wel eens van tijd tot tijd nodig. En wie doet het mij dan? Ja, daar wordt dikwijls weinig aan gedacht.

Een voorganger moet maar geven, aan hem zelf wordt niet gedacht. Heeft hij nooit eens een bemoediging nodig? En ik dank God, dat als Gods kinderen dit dan niet doen, de Heer dit wel op een andere wijze doet. Hij laat mij nooit in de steek! Maar ik ben dan ook verblijd, als het door middel van een broeder komt.

f. Het toespreken in de betekenis van: het opwekken tot.

In **Hand. 11** wordt het op deze wijze gezegd, maar nogmaals het is allmaal onderdeel van diezelfde gave. Hier zien wij hoe Barnabas gebruikt wordt om de jonge Gemeente, die net in Antiochië is, toe te spreken, waar zielen pas tot bekering gekomen waren en deze hadden het als jonge kinderen in de Heer zo nodig, dat zij door de Heer toegesproken werden.

Wij lezen vanaf **vers 22-23a** ***“En het bericht daarvan kwam de gemeente van Jeruzalem ter ore en zij vaardigden Barnabas af naar Antiochië. Toen deze aankwam en de genade Gods zag, verheugde hij zich en wekte allen op”***. Hier is het dus vertaald met ***“opwekken”***. Als Jezus tot ons spreekt is dat aanmoediging, opwekking. Andere vertalingen zeggen: ***“hij spoorde hen aan”***.

g. Het toespreken in de betekenis van terechtwijzen.

In **Hand. 20:31** wordt weer en ander woord gebruikt, doch al deze betekenissen van deze gave vullen elkaar aan; het is de inhoud van deze wonderbare Geestesgave. Hier spreekt Paulus zijn afscheidswaarden tot de oudsten van Efeze. Ja, het is een gave, die voor al Gods kinderen en tot opbouw van hen allen dient, maar zeker voor de oudsten.

Bijbelstudie Centrum seminar, verdeeld in delen met als onderwerp:
De heerlijkheid van de Naam van Jezus
de Naam die boven alle naam is in de hemelen, op de aarde en onder de aarde.
(deel 19-22)

Een oudste kan geen oudste zijn, als hij deze gave niet heeft. Het moet - een door God geroepen - opziener zijn en daar wordt in onze tijd helemaal niet meer over gedacht. Men kiest zich mensen, waarvan men denkt, dat ze geschikt zijn. Maar een oudste moet zeker iemand zijn, waardoor Jezus Zijn kinderen kan toespreken, bemoedigen, aanmoedigen, aansporen (paraklein).

In **Hand. 20:31** wordt het nog weer anders gezegd. ***“Waakt dan en herinnert u, dat ik drie jaren lang nacht en dag niet heb opgehouden ieder afzonderlijk onder tranen terecht te wijzen”***. De mensen zó toespreken, dat zij terecht gewezen worden. In al deze uitdrukkingen blijkt, dat de liefde Gods er achter staat.

De liefde om kinderen op te voeden en te doen groeien. En daarom wil Jezus al de Zijnen voor elkaar gebruiken, opdat zij daardoor ook hecht aan elkaar verbonden worden. Want wat is het heerlijk, als je vertroost, bemoedigt en terecht gewezen wordt en datn je dat dan ook weer zelf mag doen voor en aan de ander.

In deze tekst wordt gesproken van terechtwijzen, maar het kan ook vertaald worden met: ***“terecht brengen”*** of ***“terecht helpen”***.

Zo vinden wij het ook staan in **Col. 3:16**, waar u weer ziet, dat die gave voor allen is, tot opbouw van de Gemeente. ***“Het woord van Christus wone rijkelijk in u, zodat gij in alle wijsheid elkander leert en terechtwijst***. En dat niet uit “betweterigheid”, niet uit onszelf, maar als Geestesgave, zodat de Heer door ons kan spreken, dat wil zeggen “mond van de Heer” zijn.

h. Het toespreken in de betekenis van waarschuwen.

In sommige gevallen wordt het vertaald met een nog ernstiger woord, namelijk met waarschuwen. Wij kunnen eerst vermanen, terechtwijzen, doch tenslotte moet hij gewaarschuwd worden als hij of zij doorgaat op de verkeerder weg.

Zo wordt het vertaald in **Hand. 27:9**. Paulus krijgt hier op het schip, dat naar Rome zal gaan, door de Geest van God geopenbaard, dat als zij wegvaren, zij veel ongemak zullen krijgen. Wat zij denken te bereiken, zullen zij niet bereiken. De Heer openbaart het hem en dan wordt Paulus profeet en gaat de Heer door middel van Paulus - hij is dus de mond van de Heer - waarschuwen.

Hand. 27:9-10a ***“En toen door het vele tijdverlies de vaart reeds bedenkelijk werd, daar ook de vasten reeds achter de rug was, waarschuwde Paulus hen met deze woorden”***. Hij sprak hen waarschuwend toe. Doch zij hebben niet willen horen en wij weten wat het gevolg was. Het schip verging.

Toch heeft Paulus door zijn voorbede zo gebeden, dat zij allen toch nog gered werden. Maar het ship ging verloren. Op deze wijze vinden wij het ook vertaald in **2 Cor. 13:2** (hier weer voor de Gemeente) ***“Ik heb hen, die vroeger in zonde geleefd hebben, en al de overigen vooraf gewaarschuwd en waarschuw hen nog, evenals toen ik de tweede maal bij u was, thans uit de verte”***.

De Geest van God wilde Paulus daarvoor gebruiken. Ook de Galatenbrief zegt ons hetzelfde. U ziet het komt verscheidene malen voor. Dat kan ook niet anders, als het zulk een blangrijke gav is. Hier zegt Paulus in **Gal. 5:19-21**, wat allemaal de werken van het vlees zijn en waarschuwt hij op deze ijze dus de gelovigen, die naar het vlees blijven leven en niet naar de Geest.

“Het is duidelijk, wat de werken van het vlees zijn: hoererij, onreinheid, losbandigheid, afgoderij, toverij, veten, twist, afgunst, uitbarstingen van toorn, zelfzucht, tweedracht, partijschappen, nijd, dronkenschap, brasserijen en dergelijke, waarvoor ik u waarschuw, zoals ik u gewaarschuwd heb”. Hier waarschuwt hij de gelovigen, dat men, als men in deze vleselijke dingen wandelt, af te kunnen vallen.

i. Het toespreken in de betekenis van aandringen.

Een laatste, doch een bijzondere uitdrukking, vinden wij in **Luc. 15:28**, de geschiedenis van de verloren zoon en van de zoon, die bij de vader gebleven wasm maar die eigenlijk ook een verloren zoon was. En dan zie wij, dt de vader deze zoon gaat toespreken.

De heerlijkheid van de Naam van Jezus
de Naam die boven alle naam is in de hemelen, op de aarde en onder de aarde.
(deel 19-22)

Deze vader is het beeld vn God en die verloren zoon is het beeld van de mens, die meende, dat hij het alleen wel redden kon in het leven en die uiteindelijk bij de zwijntentrog terecht kwam. Wij waren allen eens van die verloren zonen en moesten terugkeren tot de Vader en zeggen: *“Vader, ik heb gezondigd”*. En toen werden wij gered.

Of bent u die andere zoon? De zoon, die altijd zo vroom en godsdienstig gebleven is, maar dietoch óók verloren is, want hij zag de liefde van God niet. Dan spreekt de Heer heden ook u toe. En zie, wat er dan in **Luc. 15:28** staat. *“Maar hij (dat is de zoon, die thuis gebleven was) werd boos en wilde niet naar binnen gaan. Toen kwam zijn vader naar buiten en drong bij hem aan”*

Hier wordt het vertaald met aandringen. Een andere vertaling zegt *“Hij sprak hem toe met aandrang”*. Paulus schrijft in **2 Cor. 5:20** *“Wij zijn dus gezanten van Christus, alsof God door onze mond u vermaande (alsof God door onze mond u toesprekt in vermaning met aandrang); in naam van Christus vragen wij u: laat u met God verzoenen”*.

Wij hebben dus in het voorgaande gedeelte gezine, dat wij dan - van Godswege - geroepen zijn om als leden van het Lichaam van Jezus elkaar op te bouwen en te stichten en dat de Heer dit ook in het bijzonder wil doen door de gave, die Hij onms daarbij schenken wil. De gave van de Heilige Geest - de gave om elkaar toe te spreken.

Wij gaan nu met elkaar uit de Schrift zien, hoe wij geroepen zijn om elkaar zo toe te spreken. Dit is zeer rijk omvattend en dat kan ook niet anders, want als God ons, als Vader in Jezus wil toespreken, dan is dat alles omvattend.

Wij hebben geien, dat dat toespreken kan zijn: aanmoedigen, bemoedigen, vermanen, terechtwijze, helpen, zelfs waarschuwen als het moet, aandringen, aansporen, troosten, ja alles is daarin begrepen, wonderbaar!

Nogmaals wil ik u zeggen, wij zijn van Godswege geroepen om elkaar zo toe te spreken. Wij vinden dat bijvoorbeeld in **1 Tess. 5:11** *“Vermaant daarom elkander en bouwt elkander op, gelijk gij dit ook doet”*. En in **vers 14** zegt Paulus: *“Wij vermanen u, broeders, wijst de ongeregelde terecht, beurt de kleinmoedigen op, komt op voor de zwakken, hebt geduld met allen”*.

En die wonderbare gave moet gaan functioneren! Ook **Hebr. 3:13-14** zegt ons dit, maar zegt er bovendien nog bij, dat wij dit elkaar als het ware dagelijks verschuldigd zijn. *“Maar vermaant elkander dagelijks, zolang men nog van een heden kan spreken, opdat niemand van u zich verharde door de misleiding der zonde; want wij hebben deel gekregen aan Christus, mits wij het begin van onze verzekerdheid tot het einde onverwikt vasthouden”*.

Juist dus in de tijd van het einde, wanneer er zoveel gevaren dreigen en zoveel zwakke zielen efgetrokken worden door de boze, zolang er nog van een heden der genade sprake is; dat is zolang Jezus nog niet de Gemeente weggenomen heeft, moeten wij elkaar zelfs dagelijks vermanen.

In verband hiermee kunnen wij ook lezen **Hebr. 10:24-25**. *“En laten wij op elkander acht geven (niet uit het vlees, om over elkaar te kunnen roddelen of om elkaar te bekritisieren; maar acht geven op elkaar, om elkaar tot hulp en steun te zijn!) om elkaar aan te vuren tot liefde en goede werken”*.

Wij zien hier dus, dat dat toespreken ook kan zijn: elkaar aanvuren. En dan gaat Paulus verder: *Wij moeten onze eigen bijeenkomst niet verzuimen, zoals sommigen dat gewoon zijn, maar elkander aansporen, en dat des te meer, naarmate gij de dag ziet naderen”*. Ziet u hoe belangrijk dat is? Wij zijn dus door God Zelf geroepen om elkaar zo toe te speken en als wij daartoe geroepen zijn, dan moeten wij ons daarop toelagen, er naar streven, anders zijn wij ongehoorzame kinderen.

Bijbelstudie Centrum seminar, verdeeld in delen met als onderwerp:

De heerlijkheid van de Naam van Jezus

de Naam die boven alle naam is in de hemelen, op de aarde en onder de aarde.

(deel 19-22)

Dat zullen wij zien uit de Schrift. In 1 Tim. 4:13-14 zegt Paulus geleid door Gods Geest: ***“In afwachting van mijn komst moet gij u toeleggen op het voorlezen, het vermanen en het leren”***. Timoteüs moest en ook wij moeten ons toeleggen op het voorlezen, het vermanen en leren.

En dat dit dus niet uit onze natuurlijke gaven voorkomt, maar dat het alléén genadegaven zijn van de Heilige Geest, komt in het volgende vers direct naar voren. ***“Veronachtzaam de gave in u niet, die u krachtens een profetenwoord geschonken is onder handoplegging van de gezamenlijke oudsten”***. En dat zijn de gaven, die Timoteüs ontvangen had door de Heilige Geest en daar moest hij zich op toeleggen en daartoe behoorde ook dat vermanen.

Tot zover, volgende week gaan wij verder met dit machtige onderwerp.

Jezus Zegene u!
Amen.